

РЕШЕНИЕ

№ 3883

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7015** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. И. А. от гр.С., У. „Тинтява” № 24, В., .3, А. срещу РЕШЕНИЕ от 13.08.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 93-ти състав по нахд № 8232/2009 г., с която е потвърдено изцяло наказателно постановление № 70823 от 10.06.2009 г., издадено от началник АНД на отдел “Пътна полиция” при С., с което на основание чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание “глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на закона. Касаторът претендира, че вина за настъпилото на 18.05.2009 г. ПТП има другият участник, който в нарушение на задължението си по чл.123, ал.1 ЗДвП е напуснал местопроизшествието. Счита, че в

производството пред СРС не са събрани доказателства за авторството на нарушението, тъй като свидетелите не помнели случая. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено решение от 13.08.2010 г. на С районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав по нахд № 8232/2009 г. и по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателно постановление № 70823 от 10.06.2009 г., издадено от началник АНД на отдел “Пътна полиция” при С..

Ответникът по касационната жалба началник АНД отдел “Пътна полиция” при С. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 13.08.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав по нахд № 8232/2009 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление № 70823 от 10.06.2009 г., издадено от началник АНД на отдел “Пътна полиция” при С., с което на касатора П. И. А. на основание чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП и на основание чл.3 от Наредба №13-1959/07 г. с влизане в сила на НП му се отнемат 4 контролни точки. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И А М, на свидетеля при установяване на нарушението Д Т П и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е кредитирал показанията на свидетелите е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.179, ал.2, предл.1 вр. чл.20, ал.2 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че

обжалваното решение на СРС, НО, 93-ти състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва направените от районния съдия изводи въз основа на разпита на свидетелите. На основание чл.220 АПК съдът възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка: на 18.05.2009 г. около 14.30 часа в гр.С., по БУ. „Г.М.Д” с посока на движение от БУ. „. Ц. към „4-ти километър”, кръгово кръстовище касаторът А. управлявал л.а. марка „Фолксваген”, модел „Голф” с ДК № С4530ХС, като срещу бл.89 жк „М” поради несъобразена скорост със състоянието на пътя реализирал ПТП с друго неизвестно МПС. За реализираното ПТП лично касаторът А. уведомил служителите на О. – С. – св.М и св.П. Съобразно служебните им задължения същите снели обяснения от участника в ПТП А., направили оглед, съставили скица на произшествието и протокол за ПТП.

Както пред СРС, така и в касационната жалба, касаторът поддържа, че служителите на КАТ извършили оглед на местопроизшествието непрофесионално и набързо, разпитани като свидетели пред СРС не помнели конкретния случай, поради което СРС неправилно е кредитирал показанията им, в резултат на което му е наложена глоба за нарушение, за което не е виновен. Поддържа, че както административно наказващият орган (АНО), така и районният съдия, не са изпълнили задължението си да изяснят случая чрез събиране на доказателства, тъй като касаторът не бил разпитан като единствен свидетел очевидец на случилото се.

В собственоръчно попълнена от касатора декларация от 18.05.2009 г. във връзка със съставяне на протокол за ПТП същият е посочил, че „се е движел по БУ. „Г.М.Д” и малко след пешеходната пътека пред ОББ синьо „БМВ” – комби, което било спряло на тротоара, без предупредителен сигнал навлязло в платното за движение. Касаторът *не успял да спре* и го ударил, при което другият автомобил отново се качил на тротоара и избягал”. Като причина за ПТП посочва другият участник, който не подал сигнал за маневрата си. Касаторът е депозирал възражение от 19.05.2009 г. срещу АУАН по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН, в което посочва, че „водачът на другото МПС бил спрял непосредствено след автобусната спирка и се включил в движението без сигнал, след което избягал”. Видно от протокола за ПТП № 1239595 от 18.05.2009 г. щетите по автомобила на жалбоподателя са отпред. Неоснователни са твърденията в касационната жалба, че свидетелите не помнят конкретния случай. Актосъставителят М посочва в разпита си пред

СРС, че механизма на удара е установен въз основа на попълнената от А. декларация и установените щети по автомобила. Показанията на св.М напълно съвпадат с посочените щети по автомобила на касатора в протокола за ПТП и са показателни за установяване на нарушението на чл.20, ал.2 ЗДвП – ако ударът е бил с потеглящ автомобил, то щетите са щели да бъдат от дясната страна, докато при огледа щети по автомобила на касатора са открити изцяло в предната част. В тази връзка се изцяло неоснователни оплакванията на касатора относно продължителността на огледа или професионализма на контролните органи, както и относно това, че не помнят в подробности конкретния случай. В условията на усилен пътен трафик в гр.С., служителите от контролните служби на МВР съставят множество актове за нарушения на ден, което обстоятелство, както и отдалечеността на разпита им пред СРС от случая, обяснява, защо не установяват случая с подробности. Въпреки това показанията им правилно са преценени от районния съдия като достатъчно пълни, точни, обективни и взаимнодопълващи се, за да може въз основа на тях да се установи механизма на произшествието. Да се прехвърля отговорността за настъпилото ПТП и обстоятелствата по установяването му върху професионализма на проверяващите, необходимостта от технологично време на СРС за допълнително събиране на гласни доказателства или вината на другия участник в ПТП означава да се negliжира собственото виновно поведение. Касационната инстанция не споделя доводите на касатора, че АНО и районният съдия не са изпълнили задължението си по чл.13 НПК за разкриване на обективната истина по случая. Правилно районният съдия е отбелязал в решението си, че липсата на отбелязване в НП, какви конкретно мерки е предприел АНО във връзка с допълнителното разследване по случая, не е съществено процесуално нарушение – очевидно с налагане на наказанието, възраженията на наказаното лице не са възприети. В тази връзка районният съдия е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност. Касаторът многократно е изложил защитната си позиция по случая - в писмената си декларация при съставяне на протокол за ПТП, във

възражението по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН, както и пред СРС, която е касаела виновно поведение на другия участник в ПТП. Същата правилно не е взета предвид, като в хода на административно наказателното производство служителите от контролните органи на МВР са установили механизма въз основа на оглед на местопроизшествието и следите по автомобила (обективни данни), а пред СРС показанията на същите служители са достатъчно пълни и обективни за установяване на деянието. Наличието на виновно поведение у другия участник в ПТП не извинява противоправното поведение на касатора, който в нарушение на нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП се е движел със скорост, която не е *съобразена* с мократа пътна настилка. В тази връзка правилно районният съдия е отбелязал, че конкретната скорост на движение на касатора, както и факта, дали е бил спрял преди това на пешеходна пътека, са изцяло неотнормирани към деянието на касатора. Същият е бил длъжен съгласно чл.20, ал.2 ЗДвП да избере такава скорост на движение (не в конкретна величина, а съобразно пътната обстановка), която да му позволи да спре при възникване на опасност за движението – в случая касаторът не е съобразил скоростта си с мократа пътна настилка, което му е попречило да спре при внезапно възникналото препятствие – спрял друг автомобил. Това негово поведение правилно е преценено от районния съдия, като осъществяващо от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.20, ал.2 ЗДвП.

По изложените съображения районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.179, ал.2, предл.1 вр. чл.20, ал.2 ЗДвП, като наложеното на нарушителя наказание е в законоустановения размер. Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 13.08.2010 г. на СРС, НО, 93-ти състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН,

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II - ри Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 13.08.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 93-ти състав** по нахд № 8232/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.